

ἄμπωσμα τό, *Λεξ.* Δεῖκ Δάουνδ. *ἄδωσμα* Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ.(Λεῦκ.) ἄμπωγμα Ἦπ. — *Λεξ.* Γαζ. (λ. ἔκκρουσις) Δεῖκ Λάουνδ. *ἄδωγμα* Κρήτ. ἄμπουγμα Ἦπ.(Ζαγόρ. Ἰωάνν.) Θράκ.(Ἀδριανούπ.) Μακεδ. ἄμπωμα Καλαβρ.(Μπόβ.) ἄπωμα Προπ.(Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἄπωμα Κάρπ. Σύμ. ἄπ-πωμαν Κύπρ. — Δλιτέρτ. Τζιυπρ. τραούδ. 83 ἄπ-πουμαν Λυκ.(Λιβύσσ.) ἄπ-πῶμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄμπώθω. Ἦ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Α) Κυριολ. 1) ὠθησις, ἀπώθησις Ἦπ. Θράκ.(Ἀδριανούπ.) Καλαβρ.(Μπόβ.) Κρήτ. Λυκ.(Λιβύσσ.) Μακεδ. Νάξ.(Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Σύμ. κ. ἄ.: Ἡ πόρτα πρησμένη ναι καὶ θέλει ἄδωσμα γὰρ ν' ἀνοίξῃ Ἀπύρανθ. Συνών. ἄμπωσῶ 1, ἄμπωσι, ἄμπώσιμο, ἄμπωσματῶ, ἄμπωσμός, σπρωξῶ, σπρώξιμο, σκούνημα. Πβ. ἄμπωσίδι. 2) Καθέλκυσις πλοίου Κάρπ. 3) Πράγμα ἀξίον νὰ ἀπορριφθῇ, ἀπόρριμμα Προπ.(Ἀρτάκ. Πάνορμ.): Φρ. Οὐ, νὰ μοῦ χαθῇς, ἄπωμα! (πρὸς δυσειδῇ).

Β) Μεταφ. 1) Παρόρμησις, προτροπή, ἐνθάρρυνσις πρὸς τι Κύπρ.: Ὁ πελ-λὸς ἄπ-πωμαν θέλει. 2) Ἡ δι' ὑποθάψεως καὶ θωπειῶν πρόκλησις ἐπάρσεως, φυνισώσεώς λινος Κύπρ. — Δλιτέρτ. ἐνθ' ἄν.: Τοῦ κάμαν ἔναν ἄπ-πωμαν ποῦ ἐν-νὰ πελ-λάνη ποῦ τὴν χαράν του (πελ-λάνη = τρελλαθῇ) || Ποίημ.

Ποῦ τ' ἄπ-πωμαν ἐκάμαν σε καβάτδιν οἱ γονεοί σου
τῶαί σου πκζὸν χαμαὶ ἐν πατῆς, | εἶντα ποῦ μοῦ φτεροπετῆς;
(καβάτδιν=λεύκη) Δλιτέρτ. ἐνθ' ἄν.

ἄμπωσματῶ ἢ, ἀμάρτ. ἄπ-πωματῶ Ρόδ. ἄδω-
σματῶ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄμπωσμα καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ῶ.

ὠθησις, ἀπώθησις: Νὰ σοῦ 'κω μιὰν ἄπ-πωματῶν νὰ
πάης πέρα 'κεῖ! ('κω = δώκω, δώσω) Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἄμπωσμα Α 1.

ἄμπωσμός ὁ, *Λεξ.* Γαζ. (λ. ἄπωσις) ἄδωσμός
Νάξ.(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἄπωσμός. Ἦ λ. καὶ παρὰ
Βλάχ.

ὠθησις, ἀπώθησις ἐνθ' ἄν.: 'Σ τὸν ἄδωσμὸ ποῦ ἄδῶ-
σαμε δὴ δόρτα νὰ πάμε νὰ φάμε, ἦρθε κ' ἐντὸς κ' ἦδε μέσα
'Απύρανθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄμπωσμα Α 1.

ἄμπωχτὰ ἐπίρρ. Γ'Αθάν. Πράσιν. κατέλλ. 147.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄμπωχτός.

Δι' ὠθήσεως: Τὸ καῖκι σήκωσε ἄγκυρα καὶ σιγὰ σιγὰ,
ἄμπωχτὰ μὲ τὰ κουπιὰ βγήκε ἀπὸ τὸ λιμάνι.

ἄμπωχτήρας ὁ, Στερελλ.(Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄμπώχνω, δι' ὃ ἰδ. ἄμπώθω.

Ὁ κοντός, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπωθοῦν ἢ προωθοῦν
λέμβρον, ὅταν πλέουν εἰς ἀβαθῇ ὕδατα. Συνών. ἀκόντι 1,
κοντάρι, σταλίκι.

ἄμπωχτής ὁ, Στερελλ.(Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄμπώχνω, δι' ὃ ἰδ. ἄμπώθω. Παρὰ
Βλάχ. ἄμπωστής.

Ὁ ὠθῶν, ὁ προωθῶν τι.

ἄμπωχτοκέφαλα ἐπίρρ. Ἦπ. — *Λεξ.* Ἦπίτ. ἄμπου-
χτοκέφαλα Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἄμπωχτοκέφαλος, ὃ ἐκ τοῦ
ἐπιθ. ἄμπωχτός καὶ τοῦ οὐς. κεφάλι.

Μὲ τὴν κεφαλὴν φερομένην πρὸς τὰ κάτω: Ἐπισὶ κί
πῆι ἄμπουχτοκέφαλα. Συνών. ἐπικέφαλα, κατα-
κέφαλα. Πβ. ἐπίκουπα, ἐπίστομα, μπρού-
μυτα.

ἄμπωχτοκεφαλιάζω Ἦπ. — *Λεξ.* Ἦπίτ. ἄμπου-
χτοκεφαλιάζον Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἄμπωχτοκέφαλα.

1) Ἀμβτ. φέρομαι, πίπτω μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ
κάτω Ἦπ.: Μπουχτοκεφαλιάσι αὐτός. Καὶ μετβ. ὠθῶ τινα,
ὥστε νὰ πέσῃ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω ἐνθ' ἄν.

2) Καταδιώκω τινα *Λεξ.* Ἦπίτ.

ἄμπωστός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄπωστός ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθη-
νῶ 28 (1928) 287. ἄδωστός Κρήτ. ἄπ-πουστός Λυκ.(Λι-
βύσσ.) ἄπωχτός ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶ 28 (1928) 287.
ἄδωχτός Κρήτ. ἄπ-πωτός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄπωστός.

Ἐκεῖνος ὅστις ὠθεῖται ὑπὸ τινος, ὠθούμενος ἐνθ' ἄν.:
'Αδωχτὸ τὸν ἐβγαλα ὄξω Κρήτ. ἄπ-πωτὸν τὸν ἐφέρασι Ρόδ.

ἀμυαλιὰ ἢ, σύννηθ. ἀνεμυαλιὰ Ζάκ. Κεφαλλ. ἀνι-
μυαλιὰ Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄμυαλος.

Ἐλλειψις νοῦ, ἐλαφρόνοια, κουφόνοια σύννηθ.: Ἄσμ.

Ἀγάπη ποῦ 'χα κ' ἔχασα ἀπ' τὴν ἀνιμυαλιὰ μου

Μακεδ. Συνών. ἀλαφράδα, ἀλαφρομυαλιὰ, ἀλαφρο-
μάρα, ἀλογιστία, ἀμυαλωσύνη, ἀνοησία, βλακεία,
κουταμάρα, κουτουράδα. Πβ. ἀγαθὰ γρά.

ἀμυαλος ἐπίθ. ἀμύαλος Πόντ.(Κερασ. κ. ἄ.) ἄμγα-
λος κοιν. ἄμγαλους βόρ. ιδιῶμ. ἄμγαλους Θράκ. Λέσβ.
Μακεδ.(Χαλκιδ.) ἀνάμυαλος Βιθυν. ἀνέμυαλος Ζάκ.
Κεφαλλ. Μῆλ. Λευκ. ἀνέμυαλους Σάμ. ἀνέμυαλους Σάμ.
ἀνήμυαλος Τῆλ. Θηλ. ἀμγαλοῦ Χίος

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀμύαλος, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ.
ἀμύελος = ὁ στερούμενος μυελοῦ. Διὰ τὸν τύπ. ἀνέ-
μυαλος, ὅστις καὶ παρὰ Σομ., ἰδ. ἀ-στερητ. 1 δ.

1) Ὁ μὴ ἔχων μυαλά, ἄφρων, ἄνους, ἐλαφρόνους
κοιν. καὶ Πόντ.(Κερασ. κ. ἄ.): Γυναῖκα ἄμγαλη, παιδί
ἄμγαλο, κεφάλι ἄμγαλο κοιν. Αὐτὴ ἢ κωπέλλα κάνει σὰν
ἀνέμγαλη Λευκ. || Ἄσμ.

Μωρὴ μακρεῖα καὶ ἀνάλατη καὶ βάρκα πισσωμένη
καὶ καρακάξα ἀμγαλοῦ, ποῖος δαίμονας σὲ παίρνει;

Χίος. Συνών. ἄβαρος 1 β, ἀλαφρογνώμος, ἀλαφρο-
καύκαλος, ἀλαφροκέφαλος, ἀλαφροκουδοντισμένος,
ἀλαφρόμυαλος, ἀλαφρομυαλούσης, ἀλαφρονούσης,
ἀλαφροπαλάντζας, ἀλαφρός 9, ἀλαφρόστοιχος,
ἀλόγιστος 1, ἀλόγιστος 1, ἀνόητος, βλάκας, κοντός,
μωρός. 2) Ἀδύνατος, καχεκτικός Τῆλ.

ἀμυαλωσύνη ἢ, *Λεξ.* Μ.Ἐγκυκλ. ἀμυαλωσύνη
Πόντ.(Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄμυαλος.

Ἀφροσύνη, ἐλαφρόνοια, κουφόνοια ἐνθ' ἄν. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἄμυαλιὰ.

